

Over Pernambucodreef

De Pernambucodreef is in 1971 ontstaan als onderdeel van de “experimentele flats” in Utrecht, Overvecht-Noord in Park de Gagel, vlakbij winkelcentrum De Klop. Deze flats zijn naast de Pernambucodreef ook gebouwd aan de naastliggende Sao Paulodreef, Marowijnedreef, Cayennedreef en Trinidaddreef.

In het voorwoord van het boek “Het Redelijk Alternatief” staat de volgende beschrijving:

In 1968 stelde het Ministerie van Volkshuisvesting een subsidie in voor experimentele woningbouw. Doel was de verhoging van het woonpeil in het bijzonder voor wat betreft de woonvorm en de woonomgeving. Directeur Janssen van Bouw- en Woningtoezicht Utrecht zag dit als een buitenkans om zijn ideeën over veranderende samenlevingsvormen uit te werken. “Ik geloof dat een verandering in de eerste plaats van de architecten uit zal moeten gaan” zei hij. Om die verandering te bewerkstelligen liet Jansen in 1969 een project ontwikkelen voor 183 woningen in Overvecht-Noord. De (hoofd)architect was J.J.A. Smets. Twee eisen stonden voorop bij de plannen: de woningen moesten verrassend van vorm zijn, en ze moesten op veel verschillende manieren in te richten zijn.

In 1971 zijn de woningen opgeleverd in tien blokken: zeven blokken van vier woonlagen en drie van zeven woonlagen met een lift. In samenspraak met de eerste bewoners heeft het park rondom de woningen haar invulling gekregen: speelweide, zandbak, pierebadje, etc.

De experimentele flats hebben van het Ministerie van Volkshuisvesting het predikaat experimenteel gekregen om drie redenen:

- De flats zijn ruim. De woon- en slaapvertrekken zijn gescheiden door schuifwanden, waardoor de indeling van de woning aangepast kan worden aan de wensen van de bewoners.
- De ongebruikelijke rangschikking van de woningen. De vier woningen per etage zijn bereikbaar door één trappenhuis of lift. De rangschikking komt de uiterlijke verschijningsvorm ten goede; er is minder inkijk en het bevordert de privacy.
- Per etage zijn twee driekamer- en twee vierkamerwoningen gesitueerd rondom een gemeenschappelijke hal.

De aanwezigheid van de hal nodigt de bewoners uit om contact met elkaar te hebben. Ze zijn ruim genoeg voor allerlei bezigheden, en ook centraal verwarmd. Zowel kinderen als volwassenen maken regelmatig gebruik van de hal; gewoon zomaar als ontmoetingsruimte, om even een praatje te maken, of voor feesten, al dan niet gemeenschappelijk. Het contact op de hal is niet verplicht en iedere bewoner heeft net zoveel privacy als hij zelf wil, maar de hal maakt deze flats toch anders dan gewone flats: begint in een gewone flat de woning achter de voordeur, in de experimenteel flats begint die in de hal. Uit een brochure die tot stand is gekomen door samenwerking van Woningbouwvereniging “Prinses Juliana”, Stichting BO-EX ‘91 en de beide bewonerscommissies. April 1996. Deze tekst is tevens het voorwoord van het boek Het Redelijk Alternatief van Eva Verbeek.

Het Redelijk Alternatief van Eva Verbeek is een makkelijk leesbaar boekje dat een leuk beeld geeft over de beginjaren van de experimentele flats. Ook is er nog wat geschreven over de huidige situatie.